

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobkyně: **L. F.**, zastoupená JUDr. Blankou Černou, advokátkou, se sídlem nám. Hrdinů 264, Staré Město, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, ve věci starobního důchodu, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2009, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2010, č. j. 34 Cad 254/2009 - 25,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, JUDr. Blance Černé, advokátce, se sídlem nám. Hrdinů 264, Staré Město, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1600 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 15. 6. 2010, č. j. 34 Cad 254/2009 - 25, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2009, č. X, jímž žalovaná zamítla stěžovatelce žádost o přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku pro nesplnění podmínek ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s tím, že ke dni 1. 9. 2009, k němuž stěžovatelka svou žádost o starobní důchod uplatnila, jí nárok na starobní důchod nevznikl, protože nezískala potřebných 25 roků pojištění, ale pouze 17 roků a 114 dnů pojištění. Žalovaná

dále své rozhodnutí odůvodnila tím, že dobu péče o osobu blízkou podle ust. § 9 odst. 1 písm. k) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), lze hodnotit v případě, že tato osoba byla převážně nebo úplně bezmocná. Matka stěžovatelky L. S. však byla převážně bezmocná od ledna 1994, proto pro lze hodnotit náhradní dobu péče o osobu blízkou pouze od 1. 1. 1994 do 7. 3. 1995, kdy byla matka stěžovatelky umístěna do ústavu sociální péče, kde zemřela.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že je na místě započtení celé doby její péče o její matku, tj. od 16. 9. 1989 do 7. 3. 1995, protože matka stěžovatelky byla již od 16. 9. 1989 osobou bezmocnou, která dlouhodobě vyžadovala pomoc jiné osoby. Stěžovatelka se z důvodu bezmocnosti své matky o ni starala celodenně, matka stěžovatelky nebyla soběstačná v nezbytných a posléze i v hlavních životních úkonech, což je zjevné i z vypracovaného znaleckého posudku. Matka stěžovatelky nebyla schopna vykonávat základní hygienické úkony, oblékání, bylo nutné jí podávat léky, stravu apod. Matka stěžovatelky zapomínala běžné úkony, nebyla správně orientována a její stav tedy vyžadoval dohled a pomoc druhé osoby. Stěžovatelka přitom neměla povědomí o tom, že lze zahájit řízení o přiznání dávky sociální péče, případně řízení o jiném o hmotném zabezpečení, v letech 1989 až 1994. O této možnosti se dozvěděla teprve v roce 1994 od lékaře zdravotnického zařízení, v němž byla matka stěžovatelky hospitalizována. Celodenní péči o svou matku stěžovatelka po celou dobu považovala za svou morální povinnost, neuvažovala o jakýchkoliv finančních výhodách apod., proto také teprve v roce 1994 na základě doporučení lékaře požádala o dávku sociální péče. Dále stěžovatelka uvedla, že se tak dostala do situace, v důsledku které je s ohledem na přirozený výkon péče o jednoho z rodičů, který považovala za zcela samozřejmý a nepomýšlela na peněžité zhodnocení této skutečnosti, krácena na svých právech v řízení o přiznání starobního důchodu. Stěžovatelka nežádala pomoc od státu, ač tak učinit mohla, přesto tento její přístup jí v řízení o přiznání starobního důchodu nepřispěl, přestože by tomu mělo být právě naopak. Stěžovatelka uvedla, že má velmi omezené možnosti důkazního řízení ohledně bezmocnosti své matky v době, v níž o ni celodenně pečovala, protože tuto skutečnost nemá potvrzenou rozhodnutím státního orgánu. Dále stěžovatelka uvedla, aby při hodnocení důkazů bylo přihlédnuto k jejímu čestnému prohlášení ze dne 22. 7. 2009, případně bylo doplněno dokazování provedením výsledků svědků, kteří jsou schopni potvrdit pravdivost jejích tvrzení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřila.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žádostí ze dne 22. 7. 2009 požádala stěžovatelka o přiznání starobního důchodu od 1. 9. 2009, přičemž součástí správního spisu je také čestné prohlášení stěžovatelky ze dne 22. 7. 2009, podle kterého od 16. 9. 1989 do 7. 3. 1995 celodenně, osobně a v plném rozsahu pečovala o svou matku L. S., které vařila, pomáhala s podáváním stravy, podávala léky, pečovala o její osobní hygienu a celkově pomáhala při všech životních úkonech. Po celou dobu vedla stěžovatelka se svou matkou společnou domácnost a péči o ni stěžovatelka ukončila až z důvodu nástupu matky stěžovatelky do domova pro seniory dne 7. 3. 1995. Nikdo jiný o matku stěžovatelky v dané době nepečoval.

Podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Uherském Hradišti ze dne 12. 4. 1994 byl konstatován diagnostický souhrn matky stěžovatelky (arteriosclerosis univ. praec. cerebri, arteriosklerotická encephalopathie, stav po opakovaných mozkových příhodách, naposledy v roce 1991 s pravostrannou hemiparesou, hypertenzní gr. II. - III. ischemická choroba srdeční chron.) s tím, že matka stěžovatelky je pro celkově oslabenou svalovou sílu schopna chůze jen několik kroků s pomocí hole. Řeč je nesrozumitelná, ale hovorové řeči rozumí. Potřebuje pomoc při oblékání a obouvání, je inkontinentní, na WC není schopna sama dojít, je značně dezorientovaná. Potřebuje pomoc při všech formách udržování osobní hygieny, sama je schopna si pouze umýt ruce, sama se najít, napije, ale podávání léků je nutno provádět pod kontrolou, pomocí druhé osoby. Bylo uzavřeno, že matka stěžovatelky je od ledna 1994 převážně bezmocná a potřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při hlavních životních úkonech. Přílohou správního spisu je také kompletní zdravotnická dokumentace matky stěžovatelky.

Podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Uherském Hradišti ze dne 30. 1. 2009 v době od září 1989 do 31. 12. 1993 nepotřebovala matka stěžovatelky dlouhodobě pomoc jiné osoby při nezbytných životních úkonech, nešlo ani o občana prakticky nebo úplně nevidomého a matka stěžovatelky tak nebyla bezmocná podle § 70 zákona o sociálním zabezpečení a § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Podle výsledku lékařského vyšetření byl konstatován diagnostický souhrn matky stěžovatelky (povšechná aterosklerosa, především mozková, aterosklerotická encephalopathie, stav po opakovaných mozkových příhodách s pravostrannou hemiparesou, hypertenzní nemoc II. - III. st. a ischemická choroba srdeční), přičemž bylo vycházeno zejména ze spisové dokumentace okresní správy sociálního zabezpečení, lékařské zprávy ze dne 28. 3. 1994 a zdravotní dokumentace ošetřující lékařky matky stěžovatelky.

Ze soudního spisu dále plyne, že v řízení před krajským soudem byl vypracován posudek posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně (dále jen „PK MPSV“) ze dne 26. 5. 2010, z něhož plyne, že v období od 16. 9. 1989 do 31. 12. 1993 nezpůsobil zdravotní stav matky stěžovatelky a snížení schopností z něj vyplývající ani částečnou bezmocnost a nebyla prakticky nebo úplně nevidomá. Posudková komise uvedla, že při vypracování posudku vycházela ze zdravotnické dokumentace - kompletní karty praktického lékaře matky stěžovatelky, která v září 1996 zemřela, jakož i z dalších konkrétně uvedených lékařských a hospitalizačních zpráv a na základě těchto podkladů konstatovala diagnostický souhrn - povšechné kornatění tepen především mozkových s projevy encefalopatie, stav po opakovaných cévních mozkových příhodách s reziduálním neurologickým postižením pravostranných končetin od r. 1985 a závrativými stavy, hypertenzní nemoc III. st. neúplně kontrolovaná léčbou, ischemická choroba srdeční oběhově kompenzovaná, bolesti kolenních kloubů a zad při degenerativních změnách, neurastenicko-depresivní syndrom v anamnéze. Komise dále konstatovala, že od září roku 1989 do 31. 12. 1993 šlo o 64 - 68 letou matku stěžovatelky s interní polymorbiditou, bolestmi zad a neurastenickými obtížemi, s anamnézou mozkových příhod s reziduální trisní pravostrannou hemiparézou, která byla opakovaně hospitalizována na interně pro závrativé stavy, při dekompenzaci hypertenzní nemoci. Při neurologických vyšetřeních byl stav uzavřen jako kolísavé projevy vertebrobasilární insuficience v rámci mozkové arteriosklerozy a až do ledna roku 1994 jako projevy hypertenzní encefalopatie.

Z dokumentace vyplývá, že matka stěžovatelky byla vždy po krátké hospitalizaci, po úpravě medikace, propuštěna kardiopulmonálně kompenzována a tlakově stabilizována, byla správně orientována, nebyla mentálně postižená nebo duševně nemocná tak, že by její stav vyžadoval nepřetržitý dohled druhé osoby, nebyla inkontinentní. Byla schopna chůze, kterou limitovaly vždy jen přechodné závrativé stavy a bolesti kolenních kloubů nebo zad. Od června roku 1991 jí sice byly dováženy obědy a 1x týdně jí byla poskytována pomoc při koupání a mytí vlasů, podle potřeby i pedikúra, ale výkon těchto pečovatelských funkcí nenaplňoval kritéria bezmocnosti. Posudková komise neshledala podklady k uznání nutnosti pomoci při některých nezbytných nebo dokonce při hlavních životních úkonech. Výrazné zhoršení zdravotního stavu nastalo tedy až v lednu roku 1994, kdy došlo k výraznějšímu postižení motoriky končetin objektivizované neurologickým vyšetřením i zprávou praktické lékařky.

Krajský soud ve svém rozsudku vzal za prokázáno, že matka stěžovatelky nebyla od září 1989 do 31. 12. 1993 bezmocná. Posudek PK MPSV v Brně krajský soud vyhodnotil jako přesvědčivý, úplný a objektivní, neboť byl vypracován na základě kompletní zdravotní dokumentace praktického lékaře matky stěžovatelky, přestože tato v září 1996 zemřela. Rodina zemřelé pak neměla jiné lékařské zprávy a odkázala na obsah zdravotní dokumentace praktického lékaře. Proti posudku PK MPSV v Brně nebyly ani vzneseny námitky účastníky řízení a krajský soud se ztotožnil se skutkovým a posudkovým závěrem tohoto posudku, podle něhož matka stěžovatelky nebyla v době od září 1989 do 31. 12. 1993 bezmocná, a proto žalovaná nepochybila, pokud uvedenou dobu nehodnotila jako dobu pojištění pro nárok na starobní důchod stěžovatelky.

Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 23. 6. 2010, kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě dne 28. 6. 2010, je tedy podána včas [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti stěžovatelka, která je zastoupena advokátem, uplatňuje důvody, které považuje za důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale tyto důvody podle svého obsahu představují námitky proti rozsahu posouzení zdravotního postižení (bezmocnosti) matky stěžovatelky. Neúplné a nesprávné posouzení bezmocnosti matky stěžovatelky v době od 16. 9. 1989 do 7. 3. 1995, by však mohlo být vadou řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud mohlo mít, jak stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, za následek nesprávné posouzení doby bezmocnosti matky stěžovatelky a v důsledku toho i nesprávné posouzení zákonných podmínek vzniku nároku stěžovatelky na starobní důchod, tj. stanovení potřebné doby pojištění stěžovatelky pro vznik nároku na starobní důchod. Nejvyšší správní soud proto považuje stěžovatelkou uplatněný důvod podle obsahu za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a pro tento důvod shledává kasační stížnost přípustnou. Za této situace Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Započtení doby osobní péče o blízkou osobu, která byla převážně nebo úplně bezmocná a nebyla umístěna v ústavu sociální péče nebo v obdobném zdravotnickém zařízení jako náhradní doby zaměstnání podle § 9 odst. 1 písm. k) zákona o sociálním zabezpečení je podmíněno zdravotním stavem dané blízké osoby (v projednávané věci matky stěžovatelky), proto je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení pak posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Uvedené komise jsou ze zákona povoleny nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu, dochované pracovní schopnosti, rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popř. ošetřování jinou osobou při úkonech braných v úvahu pro posouzení bezmocnosti, ale k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti (jejího stupně) posuzovaného občana ve smyslu § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., třebaže jde v oblasti rozhodování o zákonných nárocích ve věcech důchodového zabezpečení (pojištění) především o pojmy právní. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, pokud z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.

Podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení je základní podmínkou bezmocnosti její trvalost a potřeba ošetření a obsluhy jinou osobou. Trvalostí se přitom rozumí soustavnost, tj. nepřetržitost poskytované péče. Ošetření jinou osobou je míněno přímé poskytování nezbytné péče v souvislosti s domácím léčením (např. podávání léků, obkladů apod.), dále přímé poskytování nezbytné péče při osobní hygieně, tj. při mytí, česání a oblékání, výkonu fyziologické potřeby a pomoc při jídle a pití. Za ošetření se pak považuje nepřetržitý dohled, pokud to stav osoby stížené bezmocností vyžaduje. Obsluhou je pak míněna nezbytná pomoc jiné osoby směřující k usnadnění úkonů sebeobsluhy, např. podávání připravených pokrmů a nápojů, pomoc při chůzi, oblékání, přenášení a odnášení různých potřeb apod. tyto tři zákonné podmínky musí být splněny současně. Jednotlivé stupně bezmocnosti jsou pak rozlišeny v § 2 odst. 1, 2 a 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. Částečně bezmocná je fyzická osoba, která potřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech, např. při mytí, česání a oblékání. Za částečně bezmocnou se vždy považuje osoba prakticky nevidomá. Převážně bezmocnou je osoba, která potřebuje kromě uvedené pomoci pravidelnou pomoc, popř. soustavný dohled jiné osoby při hlavních životních úkonech, např. při chůzi či výkonu fyziologické potřeby. Převážně bezmocnou je vždy osoba úplně nevidomá. Úplně bezmocnou je osoba, která zcela pozbyla schopnost sebeobsluhy, potřebuje soustavné ošetřování a je odkázána trvale na pomoc jiné osoby při všech životních úkonech.

Krajský soud při posouzení, zda schopnost sebeobsluhy matky stěžovatelky odpovídá převážně nebo úplně bezmocnosti, vycházel s posudku PK MPSV v Brně, která dospěla k závěru, že matka stěžovatelky nebyla od září 1989 do 31. 12. 1993 bezmocná podle § 70 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení a § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., neboť nepotřebovala dlouhodobě pomoc jiné osoby při nezbytných životních úkonech a nešlo ani o osobu prakticky nebo úplně nevidomou. Nejvyšší správní soud se přitom shoduje

s krajským soudem v tom, že posudek PK MPSV v Brně je úplný a přesvědčivý, protože byl vypracován na základě kompletní zdravotní dokumentace praktického lékaře matky stěžovatelky, která v roce 1996 zemřela. Vedle závěrů tohoto posudku nemůže bez dalšího obstát jen čestné prohlášení stěžovatelky ze dne 22. 7. 2009, které sice vypovídá o péči stěžovatelky o její matku, ale nelze z něj bez dalšího dovodit objektivní zdravotní stav matky stěžovatelky v předmětné době, tj. zda skutečně zdravotní stav stěžovatelky vyžadoval dlouhodobě pomoc jiné osoby při hlavních životních úkonech. Údaje stěžovatelkou v čestném prohlášení uvedené jsou totiž jen obecné a zdravotní stav matky stěžovatelky tak posudek PK MPSV v Brně objektivizoval. K čestnému prohlášení stěžovatelky je současně třeba uvést, že také v řízení o dávce důchodového pojištění před žalovanou se uplatní zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, (§ 108 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) a žalovaná tedy může k dokazování použít veškeré důkazní prostředky a procesní instituty, které správnímu orgánu dává k dispozici zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podle jehož § 53 odst. 5 řádu předložení listiny je v případech a za podmínek stanovených zvláštním zákonem možné nahradit čestným prohlášením účastníka nebo svědeckou výpovědí. Podle ustanovení § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nelze-li dobu pojištění prokázat jinak, lze k prokázání doby pojištění použít *čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod* nebo o úpravu důchodu, ale čestné prohlášení ze dne 22. 7. 2009 je však čestným prohlášením pouze samotné stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto musí konstatovat, že stěžovatelka se skutečně nachází v důkazní nouzi, protože ani neoznačuje žádné konkrétní důkazní prostředky, jimiž by bylo možné zpochybnit věrohodnost posudku PK MPSV a pokud v této souvislosti až v kasační stížnosti odkazuje na výsledky blíže neindividualizovaných svědků, tj. nové důkazní prostředky, pak tak navíc činí zapovězeným způsobem. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. totiž ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Přestože toto ustanovení nelze aplikovat vždy mechanicky, je třeba v projednávané věci zdůraznit, že stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem seznámena zejména s posudkem PK MPSV v Brně a nic jí tedy nebránilo v tom, aby případné svědky, jejichž výpověďmi by měla být prokázána její tvrzení, označila a navrhla důkaz provedením jejich výpovědí. Stěžovatelka však takto neučinila, proto k jejím nově až v kasační stížnosti uplatněným důkazním návrhům nemůže ve smyslu citovaného zákonného ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přihlížet (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 87/2009 - 131, dostupný na www.nssoud.cz). Nadto stěžovatelka ani nijak nekonkretizovala osoby jí navržených svědků, přestože je povinností účastníka řízení (v daném případě stěžovatelky) v případech, v nichž navrhuje provedení výsledku svědka, aby jej přesně označil, včetně kontaktních údajů, přičemž současně musí uvést, co má být jeho výpovědí prokázáno ve vztahu k předmětu řízení.

Důvodná nemůže být v této souvislosti ani další stížnostní námitky stěžovatelky, že zejména „neměla povědomí o tom, že lze zahájit řízení o přiznání dávky sociální péče, případně řízení o jiném hmotném zabezpečení v letech 1989 až 1994“, neboť i v nyní posuzované věci platí zásada *ignorantia iuris non excusat* (neznalost práva neomlouvá) a *vigilantibus iura scripta sunt* (právo je psáno pro bdělé).

Jen pro úplnost pak zbývá dodat, že ke vzniku nároku na plný invalidní důchod je podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění nezbytné získat 25 roků pojištění, přičemž v posuzované věci stěžovatelka získala pouhých 17 roků a 114 dnů pojištění a tedy i v případě započtení další doby od 16. 9. 1989 do 31. 12. 1993 jako doby náhradní doby zaměstnání podle § 9 odst. 1 písm. k) zákona o sociálním zabezpečení, by stěžovatelka potřebných 25 roků pojištění zcela zjevně nezískala a ani za této situace by jí tak nárok na starobní důchod nevznikl.

Za této situace proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s.ř.s. vyloučeno.

Stěžovatelce byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2010, č. j. 34 Cad 254/2009 - 36, ustanovena pro řízení o kasační stížnosti zástupkyně JUDr. Blanka Černá, advokátka. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za dva úkony právní služby spočívající v převzetí zastoupení včetně první porady s klientkou a v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 2. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč, za dva úkony tedy 1000 Kč. Dále náleží ustanovené zástupkyni stěžovatelky paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. za dva úkony 600 Kč. Celkem Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni v souladu s jejím vyúčtováním na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů 1600 Kč. Pro zaplacení odměny stanovil soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu